

χυλῶν διαιτωμένων εἰς τὰς ἀγορὰς καὶ τὰ καφ-
ρενεῖα, καὶ ζώντων διὰ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ
ἀχθοφόρου ἢ τοῦ λεμβούχου. Ὁ Κλῆρος, τοῦ ὁ-
ποίου ὀλίγιστα μέλη ἔλαβον ἀγωγὴν ἐκκλησια-
στικὴν ἐντὸς τοῦ ἱεροσπουδαστηρίου τῆς Κερκύ-
ρας, παραλύσαντος ἅμα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ
ἰδρυτοῦ τῆς Ἀκαδημίας Γουλιφόρδ, ἀνέκει ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον εἰς τὰς τελευταίας τάξεις τῆς κοι-
νωνίας καὶ εἶναι ὁ κυριώτερος ἠθικὸς ὁδηγὸς αὐ-
τῶν ἀφίνει διοικητικὴν ὑπαλληλίαν ἐθισμένην
εἰς τὴν τυπικὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τῶν
προϊσταμένων, ἄνευ ἐκουσιότητος εἰς τὸν προσ-
διορισμὸν τῆς ἐνεργείας αὐτῆς, καὶ συνήθως ἄνευ
ἄλλης ἱκανότητος εἰμὴ τῆς μηχανικῆς ἔξεως εἰς
τὸ τυπικὸν μέρος τῆς ὑπηρεσίας· ἀστυκὴν νομο-
θεσίαν κατὰ μὲν τὸ τυπικὸν μέρος αὐτῆς ἔχου-
σαν πλεῖστα κενὰ καὶ πολλὰ παράλογα, κατὰ
δὲ τὸ οὐσιαστικὸν ξένην καὶ πολὺπλοκον, ἐν
γένει παρεννοθεῖσαν καὶ κακῶς ἐφαρμοζομέ-
νην. (Ἡ Κυβέρνησις οὐδὲ εἰς αὐτὰς τὰς δικαστι-
κὰς θέσεις ἐπρωτίμηνε πάντοτε τοὺς νομομαθεῖς·)
ἀφίνει δευτερεύοντα σχολεῖα μὲ πολλοὺς μαθη-
τάς, καὶ μὲ τινὰς ἱκανοὺς καὶ ἐπιμελεῖς διδασκά-
λους, ἀλλ' ἄνευ ὀργανισμοῦ, καὶ οὐχὶ μὲ τὰ
τῆς πρώτης ἀνάγκης μαθήματα· καὶ ἐν Πανεπι-
στήμιον εἰς ἐντελῆ παραλυσίαν, μὲ ὀλίγους κα-
θηγητάς, ἐξ ὧν δύο τρεῖς τῆς ἱατρικῆς καὶ φυσι-
κῶν ἐπιστημῶν εἰσὶ κάτοχοι τῆς ἐπιστήμης τὴν
ὁποῖαν διδάσκουσι, καὶ μὲ ὀλιγίστους φοιτητάς·
ἀφίνει τέλος εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν κατοίκων
γενικὸν καὶ ἀκραιφνῆ ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τῆς
ἐνώσεως μετὰ τοῦ ἔθνους, καὶ κοινωνίαν δυνά-
μενν διὰ τοῦ εὐγενοῦς τούτου αἰσθήματος νὰ
χειραγωγηθῇ εἰς τὴν τήρησιν τῆς τάξεως ὑπὸ
νοήμονος συνετῆς, καὶ περισκευεμένης εἰς τὴν
ἐνέργειαν αὐτῆς ὑπαλληλίας πατρικῆς κυβερνή-
σεως. Ἐννοεῖται ὅτι ἰχνογραφῶν τὴν κοινωνικὴν
κατάστασιν τῶν Ἰονίων νήσων πρὸς τὸν σκοπὸν
τοῦ νὰ καταδείξω τὰς πληγὰς αὐτῆς ἐκ τῆς ξε-
νοκρατείας, εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἥτις ὀφείλει νὰ
προνοήσῃ διὰ τὴν λίαν δύσκολον ἐποχὴν τῆς με-
ταβάσεως τοῦ τόπου ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην κυριαρ-
χίαν, παραλείπω τὸ ἀγαθὸν καὶ ἐπαινετὸν μέ-
ρος, καθόσον δὲν συντελεῖ εἰς τὸν σκοπόν.

(ἔπεται τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον).

ΕΒΡΑΪΚΑ.

ΟΤΣΙΜΠΙΔΑΣ.

Ἐξ ἡ ποτὲ εἰς Μοχέλ (εἶδος ἱερωμένου) εἰς ἄ-
κρον φιλάργυρος, ὅστις ἀφοῦ ἐσχημάτισε μικρὰν
περιουσίαν, μόνον τέρψιν ἠσθάνετο νὰ αὐξάνῃ τὸν
πλοῦτον τοῦ καὶ νὰ λογαριάζῃ αὐτόν. Ἐπίστευεν
ὅμως ὅτι ἦτον κληρικός, ἐπειδὴ ἐφύλαττεν ὅλας
τὰς νηστείας τὰς διαγραφομένας ὑπὸ τοῦ νόμου
καὶ ἐξεπλήρου ἱερουργίας εἰς τοὺς πτωχοὺς ἄνευ
τινὸς ἀμοιβῆς.

Ἡ πρὸς τὰ χρήματα κλίσις τοῦ ἠῤῥησε μὲ τὴν
ἡλικίαν καὶ πολλὰς ὥρας ἵστατο ἐνώπιον τοῦ
ταμείου τοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ἐμπεριεχόμενον χρυ-
σίον τὸν ἐμάγευε· μεγίστην δὲ ἀφ' ἑτέρου ἐ-
δοκίμαζεν ἀγωνίαν ὅταν ὑπερχεοῦτο ὁ ἀποχω-
ρισθῇ καὶ ἐνὸς ἔστω λεπτοῦ. Οὐδὲν δυσκολώτε-
ρον ἢ νὰ λάβῃ τις παρ' αὐτοῦ χρήματα, ὅθεν
καὶ τὸν ὠνόμασαν *Καμσάρ* (Τσιμπιδαν), διότι
ὠμοίαζε μὲ τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο, μὴ παραιτῶν
ὅτι ἅπαξ συνέσφιγγεν.

Ἡμέραν τινὰ ἐλθὼν ξένος τις εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ τῷ ἐξήτησε νὰ τελέσῃ τὴν ἱερουργίαν διὰ
τὸ νεογέννητον τέκνον τοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἄμαξα
καὶ οἱ ἵπποι τοῦ ξένου ἐνέφαινον ἄνθρωπον πλού-
σιον ὁ Μοχέλ ἐδέχθη μετ' ὑπερβολικῆς εὐχαρι-
στήσεως τὴν πρόσκλησιν, φρονῶν ὅτι μετὰ τῆς
πρὸς τὸν Θεὸν ὑπηρεσίας ὑπηρετεῖ συγχρόνως καὶ
τὰ ἴδια αὐτοῦ συμφέροντα.

Ἰλδοπόρησαν ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, ὅτε δὲ ἐνὶ
κτωσεν ὁ ξένος αἰφνιδίως εἰσῆλθεν εἰς τόπον
τὸν ἄγριον καὶ προέλασε τοὺς ἵππους ἐν δρυμῶ-
νι ἀδιαβάτῳ. Εἰς μάτην ὁ Μοχέλ ἐφώναζε νὰ
σταθῇ, καὶ παρεκάλει αὐτὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ
καταβῇ ὅσῳ περισσότερον ἐκείνος ἐκραύγαζε, τόσῳ
ὁ ξένος ἐμαστίγου τοὺς ἵππους τοῦ. Ὁ Μοχέλ νε-
κρὸς μᾶλλον ἢ ζῶν ἔχασεν ἐντελῶς τὴν διεύθυν-
σιν τῆς ὁδοῦ. Ἀπροσδοκῶτως ἡ ἄμαξα ἐστάθη
ἐνώπιον τῶν κιγκλίδων κήπου φέροντος εἰς
οἰκίαν, ἥς ἡ ὥραιότης καὶ ἡ μεγάλη φωταψία
παρουσίαζον ἀλλόκοτον ἀντίθεσιν περὶ αὐτὴν
ἐρημίαν.

Ὁδήγησαν τὸν Μοχέλ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς
μητρὸς καὶ τὸν ἔφεσαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μόνον
μετ' αὐτῆς. Τότε ἡ γυνὴ ἀμέσως τῷ εἶπε μὲ
τρέμουσαν φωνήν· «Πρὸς Θεοῦ, μὴ πίνετε καὶ μὴ
τρώγητέ τι ἐφύσον θὰ διατρίψητε ὑπὸ τὴν στέ-

γην ταύτην, ἀλλ' οὔτε δῶρόν τι μὴ δεχθῆτε. Ὁ σύζυγός μου εἶναι φάσμα, καθὼς καὶ ἅπαντες οἱ ἐνταῦθα κατοικοῦντες, ἐξαιρέσει ἐμοῦ». Εἰ-
πούσης ταῦτα τῆς γυναικὸς εἰσῆλθεν ὁ σύζυγος καὶ
ὠμίλησαν περὶ ἄλλων πραγμάτων.

Τὴν πρῶτην ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ ἡ ἱερουργία, πρὸ ταύτης δὲ συνδικαιτημένες πολυάρθμοι καὶ
ζωηροὶ ἐκάθισαν περὶ τράπεζαν ἐν ἀφθονίᾳ νῦ-
τρεπισμένην· ὠδήγησαν τὸν Μοχέλ εἰς θέσιν τι-
μητικὴν καὶ τῷ προσέφερον τὰ ἀξιολογώτερα
τῶν φαγητῶν, ἀλλ' ἐκεῖνος προφασισθεὶς ὅτι πάν-
τοτε εἰς ὁμοίας περιστάσεις ἐνήστευεν ἀπεποιήθη
νὰ φάγῃ τι, ἂν καὶ τοῦτο ὑπερμέτρως τὸν δυσ-
ηρέσκει, ὡς συνειθισμένον νὰ εὐχαριστῇ τὴν ὁ-
ρεξίν του ἐν τῇ τραπέζῃ τῶν ἄλλων. Ἡ δὲ βρά-
σανός του ἐμεγεθύνθη, διότι πολὺ ἀργὰ ἐτελείω-
σε τὸ πρόγυμα, ὁ δὲ φιλοξενῶν δὲν ἔπαυε νὰ τὸν
παραινῇ ὅπως ἀποφασίσῃ νὰ καταλύσῃ τὴν νη-
στείαν.

Τέλος ἤρξατο ἡ ἱερουργία· ὅτε δὲ πρὸς γενι-
κὴν εὐχαρίστησιν ἐτελείωσεν, ὁ φιλοξενῶν λαβὼν
τὸν Μοχέλ ἰδιαιτέρως, εἶπε πρὸς αὐτόν· «Μοὶ
προσσηνέγκατε μεγίστην ὑπηρεσίαν, διὰ τὴν ὁ-
ποῖαν πιστεύω ὅτι θέλετε συγκατατεθῇ νὰ δεχθῆ-
τε μικρὸν τι τεκμήριον τῆς εὐγνωμοσύνης μου». Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἤνοιξε τὴν θύραν εὐρυχώρου δω-
ματίου, τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι ἦσαν ἐξ ἀργύρου,
παμμεγέθεις δὲ σωροὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου
ὑψούντο μέχρι τῆς ὀροφῆς.

«Σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ φιλοξενῶν πρὸς τὸν
Μοχέλ, νὰ λάβητε ὅ, τι θέλετε.» ὁ Μοχέλ ἤπλω-
σε μηχανικῶς τὰς χεῖρας πρὸς τὰς θαλαττικὰς
σπῆλας, ἀλλ' ἀναμνησθεὶς, τῶν λόγων τῆς μη-
τρὸς τοῦ βρέφους, ἄφησεν ἀμέσως αὐτάς, εἰπὼν·
«Δὲν μοὶ ὀφείλετε τίποτε».

— Μὲ συγχωρεῖτε διότι σὰς προσέφερον δῶρον
ἀνάξιον ὑμῶν, εἶπεν ὁ φιλοξενῶν καὶ ἤνοιξε τὴν
θύραν ἑτέρουωματίου, οὗ οἱ τοῖχοι ἦσαν χρυ-
σοῖ καὶ σωροὶ νομισμάτων ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλ-
λου ἔκειντο χαμαί. Ὁ Μοχέλ ἰσθάνθη τὸν
ναῦν του περιδονιζόμενον ἐντὸς τῆς μαγευτικῆς
ταύτης ἀτμοσφαίρας, καὶ μόλις διὰ μεγάλων
προσπαθειῶν ἠδυνήθη ν' ἀναμνησθῇ τῶν λόγων
τῆς γυναικὸς. «Δὲν μοὶ ὀφείλετε τίποτε, εἶπε·
παρακαλῶ ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναχωρήσω.»

— Ἢ! ἐννοῶ, εἶπεν ὁ φιλοξενῶν, περιφρονεῖτε
πάν ὅ, τι φέρεται διδόμενον ὡς ἀμοιβή, καὶ σὰς
ζητῶ ἐκ νέου συγγνώμην· ἀλλὰ ταῦτα ἴσως εἶναι
τῆς δικητέσεώς σας. Καὶ ταῦτα λέγων ἤνοιξε τὴν

θύραν τρίτουωματίου, ἐνθα τεμάχια πολυτίμων
λίθων παραδόξως διεσκευασμένων ἐδέσμευσαν
τὰ βλέμματα τοῦ Μοχέλ. Ἀλλ' ἡ ἐκ τῶν ἀργυ-
ρῶν καὶ χρυσῶν ὀματιῶν διέλευσις τὸν εἶχεν
οὕτως εἰπεῖν ἀποσκληρύνει, καὶ ἄνευ πολλοῦ κό-
που ἀπεμάκρυνε τὸ θέληγτρον τοῦτο καὶ ἔπα-
νέλαβε· «Δὲν μοὶ ὀφείλετε τίποτε· ἐπιτρέψατέ
μοι ν' ἀπέλθω οἶκαδε.

— Ἔστω· ἐντεῦθεν σὰς παρακαλῶ, τῷ εἶπεν ὁ
φιλοξενῶν, καὶ τὸν ὠδήγησε διὰ ὀματίου, ἐνθα
οὐδὲν ἄλλο ἔβλεπέ τις ἢ πληθὺν κλείθρων κρε-
μαμένων καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν τοίχων. Ὁ Μο-
χέλ ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀγόμενον πρὸς τὰ κλείθρα,
ἅπερ ἐξετάζων, ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὸ τοῦ
ταμείου του· ὅθεν ἐστράφη ἐκπεπληγμένος πρὸς
τὸν φιλοξενούντα· οὗτος δὲ τῷ εἶπε μειδιῶν·
«Τῶντι, Μοχέλ, εἶναι τὸ κλείθρον τοῦ χρημα-
τοκιβωτίου σας.»

Ὁ Μοχέλ τοῦτο ἀκούσας ὠχρίσας καὶ ἡρώτη-
σε· «Πῶς εὐρίσκεται ἐνταῦθα;

Ἐξηγεῖται εὐκόλως, ἀπήντησεν ὁ ξένος· εὐ-
ρίσκειται μετὰξὺ φαντασμάτων, δούλων τοῦ
Κυρίου· ὅταν τις ἔχῃ ταμεῖον γίνονται δύο
ὅμοια κλείθρα, ὅπως ἀνοίγονται· τὸ μὲν
εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸ δ' ἕτερον διὰ
τὸν Θεόν. Ἐάν τις δὲν κάμνῃ χρῆσιν τοῦ διὰ τὸν
Θεὸν προωρισμένου κλείθρου, παραδίδεται τοῦτο
εἰς ἡμᾶς, καὶ ὁ ἄνθρωπος πᾶν νὰ ἦναι κύριος
τοῦ χρηματοκιβωτίου του. Δύναται νὰ ἐναποθέ-
τῃ ἐντὸς αὐτοῦ χρήματα, ἀλλὰ δὲν δύναται καὶ
νὰ τὰ ἐκβάλῃ ἐξ αὐτοῦ, ἡ δὲ ψυχὴ του προσ-
κολλᾶται καὶ αὐτῇ ἐκεῖ. Μὴ λησμονήσῃς ταῦτα,
καὶ ἐπειδὴ ἐξῆλθες κινήτης ἐκ τοῦ πειρασμοῦ, ὃν
ὑπέστης, λάβε μαζὶ σου τὸ τοῦ Θεοῦ κλείθρον,
καὶ προσπάθησον νὰ κάμῃς χρῆσιν αὐτοῦ, ὅπως
εἶσαι κύριος τοῦ ταμείου σου.—

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΙΩΣΙΕ ΚΑΙ Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ.

Ὁ Ραββίνος Ἰωσιε, υἱὸς τοῦ Ραββίνου Ἀθανία,
ἦτον εἰς ἐκ τῶν ἐχόντων ψυχὴν ὠραιότεραν τοῦ
σώματος. Τὸ πρόσωπόν του ἦτον τόσον ἡλιοκαυ-
μένον, ὥστε τὸν ὠνόμαζον Χαλκέα, αἱ δὲ μητέ-
ρες τὸν ἀνέφερον ὡς φόβητρον τῶν τέκνων των,
λέγουσαι· «ἐάν δὲν κάμετε φόβημα, θὰ φωνάξω
τὸν Ραββίνον Ἰωσιε, τὸν Χαλκέα». Ἀλλ' ὅμως
ἤγαπᾶτο παρ' ὅλων τῶν γνωρίμων του, καὶ πα-
ρ' αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Τρακίνοῦ, ὅστις τὸν
ὑπολάμπτετο διὰ τὰς εὐρεῖας του γνώσεως καὶ τὸ

τίμιον τοῦ χαρακτῆρός του.

Μίαν τῶν ἡμερῶν καθ' ἣν ἦτον εἰς τὸ παλάτιον, ἤρχισεν ἡ θυγάτηρ τοῦ αὐτοκράτορος νὰ τὸν χλευάζῃ διὰ τὴν δυσμορφίαν του. «Ραββίνε, τῷ εἶπε, πῶς γίνεται τοσαύτη σοφία νὰ περικλείεται εἰς ἀγγεῖον τόσῳ βάναυσον; «Ὁ Ἰωσιὲ ἀπῆντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὡς ἐξῆς.

— Ἰψηλοτάτη, εἰς ποίου εἶδους ἀγγεῖα φυλάττουσι τὸν οἶνον τοῦ πατρός σας;

— Εἰς ἀγγεῖα πῆλινα βεβαίως, ἀπῆντησεν ἐκεῖνη.

— Ἀλλὰ τοῦτο, εἶπεν ὁ Ἰωσιὲ, γίνεται ἀπὸ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους, ὁ οἶνος ὅμως τοῦ αὐτοκράτορος ἔπρεπε νὰ φυλάσσεται εἰς πολυτιμότερα ἀγγεῖα.

Νομίσασα ὅτι ὁ Ἰωσιὲ ὠμίλει σπουδαίως καὶ ὅτι ἡ γνώμη του, ὡς γνώμη σοφοῦ, ἔπρεπε νὰ γίνῃ παραδεκτή, διέταξε νὰ θέσῃσι μέγα ποσὸν οἴνου εἰς ἀγγεῖα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ μετὰ τινα καιρὸν γευθεῖσα αὐτὸν παρετήρησεν ὅτι ἦτο ξυνός.

— Ἰωσιὲ, εἶπε πρὸς τὸν Ραββῖνον ὅταν τὸν ἐπανεῖδε, μοι ἐδώσατε τινόν τι καλὴν συμβουλήν, ὁ οἶνος τὸν ὅποιον ἔθεσαν εἰς χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἀγγεῖα δξύνισεν.

— Ἐμάθατε λοιπὸν οὕτως ὅτι διατηρεῖται καλῆτερα εἰς ἀγγεῖα μὴ εὐγενῇ, εἶπεν ὁ Ἰωσιὲ τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν σοφίαν.

— Ἀλλ' ὑπάρχουν ἀνθρώποι, ἀνέκραξεν ἡ θυγάτηρ τοῦ αὐτοκράτορος, οἵτινες ἦσαν ἐνταυτῷ καὶ ὠραῖοι καὶ σοφοί.

— Ἀληθῶς, ἀλλ' ἤθελον εἶσθαι ἔτι σοφώτεροι, εἰάν ἦσαν ὀλιγώτερον ὠραῖοι, εἶπεν ὁ Ραββῖνος, θέλων νὰ δώσῃ τοιοῦτοτρόπως εἰς αὐτὴν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ὠραιότης εἶναι πάντοτε συνωδευμένη μὲ τὴν ἀλαζονείαν, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν δὲν ἄγει πρὸς τὴν σοφίαν.

Ὅταν οἱ Αἰγύπτιοι ἐπνίγησαν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, οἱ ἄγγελοι ἠθέλησαν νὰ ψάλλωσιν ὕμνον ἐπινίκειον, ἀλλ' ὁ Κύριος τοῖς εἶπεν «Ἐνῷ τὰ πλάσματά μου καταστρέφονται σεῖς θέλετε νὰ ψάλλητε!»

ΝΕΩΤΑΤΑΙ ΕΝ ΠΟΜΠΗΙΑ.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ.

Ἄπαντες γινώσκουσι τὴν παράδοξον τύχην τῆς ἀρχαίας πόλεως Πομπηίας, ἥτις, κατακλυσθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βεζουβίου ἄλλοτε, καὶ μείνασα τοσού-

τους αἰῶνας κεκρυμμένη ὑπὸ τὴν γῆν, ἀναφανή μετὰ ταῦτα εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἤδη μένει εἰκὼν ζωσα, οὕτως εἶπεν, τοῦ ἀρχαίου βωμῆχικοῦ κόσμου. Παραλείποντες τὰς προηγουμένως γενομένας πολυτίμους ἀνακαλύψεις, περιοριζόμεθα ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὰς ἀπὸ τῆς μεταπολιτεύσεως γενομένας, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ματαφράζομεν ἄρθρον τι καταχωρισθὲν ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο Κόσμων.

Οὐδὲν ζωηρότερον, λέγει ὁ γράψας τὸ ἄρθρον **Marc-Monnier**, τῆς ἐργασίας τῶν ἀνασκαφῶν ἐκεῖνων. Οἱ ἄνδρες σκάπτουσι τὴν γῆν, σμήνη δὲ κορασίων ἀναδράμουσι κατὰ συνέχειαν φέροντα εἰς τὰς χεῖρας τὰς κοφίνους τῶν. Τὰ κοράσια ταῦτα εἰσὶν εὐλύγιστοι χωρικάι συλλεγόμεναι ἀπὸ τῶν πλησιοχώρων κωμῶν τὸ πλεῖστον αὐτῶν μέρος ἐργάζοντο εἰς τὰ ἐργοστάσια, ἅτινα σήμερον μένουσι κεκλεισμένα ἔνεκα τῆς μεγάλης τῶν ἀγγλικῶν ὑφασμάτων ἐπιδρομῆς καὶ τῆς ὑψώσεως τῶν τιμῶν τοῦ βάμβακος. Οὐδεὶς ὑπώπτευσεν ποτὲ ὅτι ἡ ἐλευθερά συναλλαγὴ καὶ ὁ ἀμερικανικὸς πόλεμος ἐμελλον νὰ χορηγήσωσι τοιαύτας ἐργατίδας διὰ τὴν ἀνασκαφὴν τῆς Πομπηίας. Ἀλλὰ τὰ πάντα εἰσὶ δυνατὰ ἐν τῷ κόσμῳ. Τρέχουσι λοιπὸν, γεμίζουσι τὰς κοφίνους τῶν μὲ χῶμα καὶ σποδὸν, τὰς φορτώνουσιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν, βοηθούμεναι ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, διὰ μιᾶς ζωηρᾶς καὶ ταχείας κινήσεως, καὶ οὕτω ἀπέρχονται, κατὰ συνεχῶς ἀνανεουμένους θιάσους, εἰς τὸν σιδηρόδρομον, διασταυρούμεναι μετὰ τῶν ἐπιστρεφουσῶν συνεργατίδων τῶν. Τὰ κατεσχησμένα καὶ ζωηρῶς κεχρωματισμένα ῥάκη τῶν δίδουσιν αὐταῖς ζωγραφικωτάτην ὄψιν ὀδεύουσι δὲ μεγάλους βήμασι ποδῆρη φέρουσαι χιτῶνα, ὑπὸ τὸν ὅποιον διαγράφονται αἱ κινήσεις τῶν γυμνῶν σκελῶν τῶν, καὶ ὅστις διακυμαίνεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὀπισθεν αὐτῶν, ἐνῷ οἱ βραχίονές τῶν, ἐν σχήματι κανηφόρου τινός, ὑποδαστάζουσι τὸ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν βαρὺ φορτίον, ὑπὸ τὸ ὅποιον ὅμως οὐδόλως καρτοῦται τὸ σῶμά τῶν. Πάντα ταῦτα εὐρίσκονται ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰ κατὰ μικρὸν ὑπὸ τὴν γῆν ἀναφαινόμενα μνημεῖα, καθ' ὅσον τὸ ἔδαφος ταπεινοῦται. Ἄν οἱ ξένοι περιηγηταὶ δὲν διετάραττον τὴν τοιαύτην ἀρμονίαν, ὁ ἱστάμενος ἐν μέσῳ τοῦ Οὐίργιλίου τούτου χωριογραφήματος, ἐν μέσῳ τῶν ἀμπελίνων στεφάνων καὶ ἀπέναντι τοῦ ὑπὸ τὸν ἀρχαῖον οὐρανὸν καπνίζοντος Βεζουβίου, θὰ ἠρώτα μὴ ἄρα ἅπασαι αἱ φίλεργοι αὐταὶ κόραι, αἱ